

İMKÂNSIZ AŞKLARIN HÜZÜNLÜ SONU...

Kadına uygulanan şiddetin ne kadar yaygın olduğunu her geçen gün yeni bir vesileyle daha iyi anlıyoruz. Yalnızca İstanbul'da 2005 yılı içinde 2 bin 941 kadın şiddete uğradığı için valiliğe başvurmuş. Töre cinayetleri, aile kararı ile öldürülen genç kızlarımız yanında kamuoyunun bildiği isimler de bir bir açıklıyor şiddete uğradığını. Şiddeti içselleştirmişiz...

Bazı kadınlarımız tek çareyi kadın programlarına sığınmakta buluyor. Televizyon programlarının sonrası ise daha büyük bir trajediye dönüşüyor. Şöhretli kimselerin yaşadıkları şiddet, şiddet olgusunu biraz magazinleştirse de "*Ya benimsin, ya toprağın*" türünden bir ilkelliği topluma yayar aynı zamanda.

Oysa Nâzım , "*Sen elmayı seviyorsun diye, elma da seni sevmek zorunda değil*" der. Ne yazık, Nâzım'ın bu felsefesi değil de "*Ya benimsin, ya toprağın*" ilkelliği yaygındır bizde. Yaşamın pek çok alanı da bu anlayışa göre biçimlenmiştir.

Ya benimsin, ya toprağın sözü acaba nereden geliyor diye düşünürken aklıma Daphne ile Apollon' un öyküsü geldi.

Efsaneye göre; Zeus' un oğlu Işık Tanrısı Apollon, Peneios Irmağı' nın kenarında genç ve güzel bir kız görür. Bu eşsiz güzelin adı Nmphyalı Daphne'dir. Bu güzel kız, Apollon'un içinde arzular uyandırır. Onunla konuşmak ister. Ama Daphne erkeklerle birlikte olmak istemediğinden Apollon'un niyetini anladığında ondan kaçmaya başlar. O kaçır, Apollon kovalar. Çapkın tanrı bir taraftan seni seviyorum, diye bağırır. Daphne ise tanrılarla sevişen kadınların başlarına neler geldiğini bildiği için korkuya kapılır ve kaçmaya devam eder. Apollon'a gelince, bu güzel periyi mutlaka yakalamak istemektedir. Aralarındaki mesafe gittikçe kısılır ve bir an gelir ki Daphne, Apollon'un sıcak nefesini saçlarının arasında duyar. Artık kurtuluş imkânı kalmadığını anlayan Daphne, birden durur ve ayağı ile toprağı kazıyarak şöyle bağırır:

"*Tanrım beni ağaç et!*"

Bu içten yalvarışın ardından Daphne organlarının ağırlaştığını, odunlaştığını hisseder. Göğsünü gri bir kabuk kaplar, kokulu saçları yapraklara dönüşür , kolları dallar halinde uzar, körpe ayakları kök olup toprağın derinliklerine dalar, bir defne ağacı oluverir.

Bu manzara karşısında şaşırın Apollon, Daphne'nin ağaç oluşunu hayret ve üzüntü ile seyreder. Sonra da sarılır ve sert kabukları altında hâlâ çarpmakta olan kalbinin sesini duyar ve şöyle seslenir:

- Daphne, bundan sonra sen, Apollon' un kutsal ağacı olacaksın. O solmayan ve dökülmeyen yaprakların, başımın tacı olacak. Değerli kahramanlar, savaşlarda zafere ulaşanlar, hep senin yapraklarınla alınlarını süsleyecekler. Şarkılarda, şiirlerde adımız yan yana geçecek.

Sonuçta Daphne , Apollon'un olmaz, toprağın olur. Bir tanrıya karşı koyamayacağını düşünen Daphne, trajik bir biçimde ağaca dönüşür, ama ağaç olduktan sonra da yine Apollon'un kutsal ağacı olmaktan kurtulamamıştır. Yaprakları Apollon'un tacını süslemiş, zaferler defne dalıyla ödüllendirilmiştir.

"Ya benimsin, ya toprağın" anlayışı ya da histeri hali, kuşkusuz yalnızca kadın-erkek ilişkilerine egemen değil. Bu anlayışın başka pek çok alanda tezahürü var. Siyasette, medyada, yaşamın hemen her alanında. Bazen mücadele gücünü kendinde bulamayanlar Daphne gibi suskunluğu seçiyorlar.

İşte kokulu ve solmayan yapraklarıyla defne ağacı, bana bu çaresizliği ve hüznü anlatır.

Bir başka hikâye: Kadiri tarikatında büyümüş, dervişlik makamına ulaşmış Velid , Gürcistan'da Müslümanlığı yaymaya gider. Gürcü kralının kızı Tamara' ya âşık olur. Tamara kılığını kıyafetini beğenmez dervişin. Bizimki de saç sakalı keser, kıyafeti düzeltir. Çobanlık yapmaya başlar. 5-6 yıl sonra şeyh haber alamayınca 4 derviş yollar. Gelirler ki bizimki tebdil-i kıyafet. Dervişlik de bitmiş. "*Şeyh seni çağırıyor...*" derler. Bizimki Tamara'dan ayrılamaz. Kaf Dağı'nın en yüksek yerine çıkar, "*Ya Allahü Kebir, canımı al, yârimi alma...*" diye başlar yalvarmaya. Tamara'yla kucaklaşırlar ve o yalvarışla taşa dönerler. Allahüekber Dağları ismini buradan alır. O taş heykel hâlâ orada durur. Ölümde bile aşkın ölümsüz anıttır. Aşkları arşa yükselirken bedenleri taşa dönüşür.

İmkânsız aşklar taşa ve ağaca dönüşmüşler.

Defne dikin bahçenize, heykel yaptırın...

Hüznü hüznü içine... sevdaları sevdaları...